

Konflikter : en äktenskapshistoria : bild ur lifvet

Wallensteen, Nanna,

82 A a 263/37

National Library
of Sweden

Konflikter.

En äktenskapshistoria.

Bild ur lifvet.

Personerna:

Han, Hon, Väninnan, sedan Gossen.

(Eftertryck förbjudes.)

Han (till väninnan): Se här, fru Wärmarmark, har jag tagit tolf olika plåtar af Ewa och lille gossen. — Hvad tycker ni om dem? — Sag sja ha dem att se vå i vinter.

Väninnan: Å, får jag se? Så bra de äro! — Gossen är riktigt sött.

Han: Ja, och se Ewa är också sött — på det här kortet. Sådan tycker jag om henne, men se här, här har hon den der koketta minen, som jag afstyr. — (Han kastar bort kortet).

Hon: Du dömer alltid så strängt! Kokett, det är jag wißt inte! (Hon rodnar och ögonen stå fulla af tårar).

Han: Vät of intet spilla flera ord på den saken. Det der trodde jag wi hade utagerat för länge se'n. — Faktia är nu att wi ska stiljas. Du går din väg, jag går min. Wi två kunna inte längre lesa under samma taf.

Väninnan: Men är det då omöjligt för er två att lämpa er efter hvarandra? Ska inte två snälla, hyggliga, förståndiga menniskor kunna dra jemt, om ni riktigt försöka?

Han: Nej, det går inte med en qvinna som Ewa. Hon vill inte rätta sig ett jota efter mig, hon vill inte förändra sitt nöjeslystna lif. Hon vill inte försaka sin flirt, sin stab af beundrare, sina swärmerier för den förste kaste som kommer i hennes väg. Och jag — jag kan inte fördrå det längre.

Hon: Men Rudolf — jag — lofwar —

Han: Lofwar? — Å, huru många hundra gånger har du inte lofwat, bedyrat och lofwat — när du sett hur jag lidit — men så har du strax derpå, på det mest hänsynslösa sätt börjat din afstyvärda lek med en annan.

Hon: Å, jag menar inte något med det — jag —

Han: Det är juft detta hos dig: »Jag menar intet» som gör mig så förbittrad. Det är detta, som wijar klarast, huru hopplost det är att tänka på någon förändring till ett bättre — hos dig.

Väninnan: Men ni får väl också komma ihåg, herr doktor, huru ung Ewa war då hon gifte sig, huru barnslig och bortskämd och full af lefnadslust hon war, och så huru mycket äldre ni war och så lugn och — lat of wara uppriktiga — dyster och sluten.

Han: Sag wet det — men Ewa wißt det också när hon gifte sig med mig.

Väninnan: Hon anade kanske, men hon reflekterade inte så långt. Ni war fästman då, föryngrad af lycka och häftigt förälskad — och så war ni under den tiden ständigt i hennes närhet. Nu, deremot är ni ju nästan jemt borta på edra tjenstresor i det stora distriktet, och hon sitter här ju så ensam inne i stogen.

Han: Hon har gossen, hon har Artur; för en mor måtte väl detta wara nog.

Väninnan: Det tycks väl det, men för en så ung mor som Ewa och med hennes temperament och hennes wana att wistas i hushwudstaden i des nöjeswirwiel har det väl inte varit tillräckligt. Ni får lägga allt detta i wäggfålen, och så får ni betänka att också ni varit ung en gång.

Han: Det har jag, och ett ofstydigt nöje har jag aldrig förmenat henne, men kan det då verkligen anses för ett wärdigt nöje för en gift qvinna att kokettera så ohöjdt med främmande män, att det wäcker anstöt hos andra och oerhörda lidanden hos hennes man? Swara mig på denna fråga, fru Wärmarmark, ni, som är en klok och pligtrogen qvinna.

Hon: Du tiger, Maria, jag wet att du inte kan förswara mig längre. Du har gjort allt hwad du förmått. Sag tackar dig. — Men hos Rudolf finns intet förbarmande längre. — Nu vill jag stanna här, men jag får inte, nu vill jag inte stiljas, men jag måste.

Han: Du war den förste som wäcke förslaget, nu är det jag som bringar det till utförande. Sela sommaren har jag grubblat på det. Å, de tusen tankar jag offrat på det! (Går oroligt af och an). Å, alla de långa nätter jag wakat för den skull! Nu mäktar jag inte strida längre. Nu måste det ha ett slut.

Hon (reser sig): Det ska det också så! Sag ska resa. Men min lille gosse vill jag ha med mig. — Får jag det, Rudolf?

Han: Åfwen i det ämnet har ni väl talat slut. Wår öfwerenskommelse är ju, att wi ska ha gossen halfwa året hwar.

Hon: Men låt mig få ta med honom nu och ha honom första tiden?

Han: Nej, det kan jag inte. Du måste ha något förbarmande med mig. Du älskar mig inte. Du refer till ditt hem, der alla de dina komma att täfla om att ta väl emot dig och skämma bort dig mer än någonsin (ironiskt), när du blifwit så illa behandlad af ditt wilddjur till man. Du kommer att fasta dig in i alla möjliga nöjen som erbjudas dig — du med ditt sinnelag, glömmmer inom kort allt — alla forger, alla missstämmingar, man och hem och barn.

Hon: Nej, aldrig barnet, aldrig!

Han: Det vill jag inte heller att du skall glömma. Du får honom ju åter om en kort tid. Men att ta gossen ifrån mig nu, på samma gång som du lemnar mig, det skulle jag inte kunna öfwerleswa. Kom ihåg, Ewa, att jag ännu håller dig kär, trots allt, och att gossen är mitt allt på jorden. Kom ihåg, att jag blir qwar här i det öde hemmet och att jag inte har så lätt för att glömma som du har. Kom ihåg att jag är en bruten man, förtristad, sjuk och förbi.

(Han sjönk ned i en hvilstol med händerna för ögonen och en djup snyftning skakade hans gestalt. I detsamma kom en liten klarögd pys på 5 å 6 år instormande i rummet och rusade rakt fram till fadern och kröp upp i hans knä och lossade händerna från hans ögon.)

Gossen: Men pappa, gråter du? Gråter du riktiga tårar? Får jag se! Det trodde jag aldrig att någon pappa gjorde. Det trodde jag bara att mamma gjorde och så så'na små gosar som jag.

Han: Gråter du riktiga tårar, lille Artur? Swarför gör du det då? (leende genom tårarne.)

Gossen: Jo, nu gråter jag mest för att mamma gråter.

Han: Swarför gråter mamma då?

Gossen: Hon gråter för att hon skall resa ifrån dig och mig. Sj, pappa, du är inte snäll, det är du som för bort henne. Swarför gör du det pappa?

Han: Derför att mamma inte bryr sig om mig längre.

Gossen: Jo, mamma bryr sig wißt om dig. Hon tycker så bra om dig.

Han: Hur wet du det?

Gossen: Det har hon sagt till mig. Sa ha, du!

Han (leende): Hur har hon sagt då?

Gossen: Jo, hon sa' i går qwall, att det finns ändå ingen så bra som pappa. Han ä' bäst utaf alla, och då sa' jag att det tyckte jag också.

Han: Det war snällt af dig, lille pps. Och dig tror jag också jag kan lita på.

Gossen (allvarligt): Du kan lita på mamma med. Jag swarar för min mamma.

Väninnan: Der hör ni! Nå, Ewa, kan du låta din egen gosses förtroende komma på stam?

Hon (storgråtande): Nej, nej, aldrig, aldrig ska' jag swika min gosses förtroende. (Går fram till mannen och lutar sig öfwer honom). O, Rudolf, jag ber dig för gossens skull: tro på mig, bara en enda, enda gång till? Sag lofwar wid Gud, att jag inte skall swika dig.

Han (reser sig upp): O, om jag blott kunde tro! Min Gud, min Gud! Om jag blott kunde tro!

Hon (fattar om hans arm): Käre, älskade — — —

Han (ruskar af hennes hand): Åstade? Åh ha!

Hon: Ja, ja, jag älskar dig — jag känner det nu, när jag skall stiljas från dig, när jag är så nära att mista dig. — O, låt mig stanna hos mitt barn!

Gossen (fattar om fadern): Ja, pappa, du måste låta mamma stanna hos mig. Hon får inte resa ifrån mig. Om du för bort henne blir jag aldrig god på dig mer.

Hon: Men Artur då!

Gossen: Ja, då tycker jag du är den stygaste pappa i hela wida werlden. Gråt inte, mamma lilla, du får stanna, det lofwar jag.

Hon: Och du Rudolf — du?

Han (öppnar sin famn för henne): Ewa, min älskade Ewa, vill du verkligen stanna hos mig?

Hon (kastar sig i hans famn): Ja, för mig finns ingen annan lycka på jorden; jag känner det nu.

Gossen: Å, så roligt, pappa och mamma ä' goda wänner igen! Å!

(Slår armarne om far och mor.)

Ridå.

Nanna Wallensteen.

